



# Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: Molnár Jenő  
Cím: A mi nevelőnk  
Forrás: Magyar

Bzr 916 IX 24  
(Hely) (Idő) (Köt. v. füz.) (Oldal)

Oszályozás	
Tárgy	92
Hely	Ágai Adolf
Idő	"1916"
Személy	

Közp. nyomt. XX c.

## A mi nevelőnk

A magyar irodalom, az ujsáírás és a közélet nagy halottjának ravatalánál remegő kézzel gyújtjuk meg az édesen gyöttrő emlékezés apró mécseseit. Ágai Adolf, az író, a toll művésze, a mély horizontot felölelő művelt magyar ur, az éles szemű globetrotter, a mi mesterségünk egyik legzseniálisabb uttörője, az írás fölfedezetlen gyarmatainak első megszállója, természetlennék vélt földek magvetője — nem haló porában jut hozzá a méltatás emlékedett frázisaihoz. Becsültük min elsők közt az elsőt, szerettük gyermek szívvvel, hódoltunk szellemének ama szűz gyönyörök izgalmái között, amelyeket minden írása a forrás viz üdeségével ajzott föl és csillapított le fogékony elmékben. Ágait, az embert, a mi kedves doktorunkat csak most, testi elmulása után látjuk, érezzük a maga teljességében, ritka tökéletességében.

Föl kell jegyeznünk róla, elkaptott közepesek okulására, magukba szédült jelentéktelenek józanítására: ez a nagy ember májdnem hatvan esztendőn keresztül bön-gészte, forgatta azt a kézirat tömeget, amelyet az írók nevének híre, géniuszának nagysága előtt meghajolva halmoztak az íróasztalára — és a kritikus, a szerkesztő Ágai-ban soha egy szemernyi irigység, egy szikrányi elfogultság nem lap-pangott, ez a mi nagy emberünk

— akit az élet művészenek neveztek kortársai — a legszentebb örömmel akkor télt el, amikor egy jó sort, egy ötletes mondást, egy kerek kis verset fedezett föl a fiatalok munkáiban. Mester volt, a régi ötvösök közül, ahol ércet lelt, mohón vetette rá magát, formálta, ráspolyozta, s ha nyers drágakövet talált, boldog izgalommal hirdette mindenkinek. Hatvan esztendeig élni úgy, mint ő, hogy a mások dolgai mindig jobban érdekelték, hogy a pályatársak írásairól mindig többet beszélt, mint a magáéiról, hogy mindig a fiatal szerelmes lelkendezésével fedezzen föl új meg új szépségeket: ehhez az Ágai Adolf hatalmas tudása, nemes művészete nem volt elég, ehhez a doktor szíve kellett.

Hogy figyelt, már csappant testi erővel, hibás szerveit meggyötörve, minden apró életjelenségre, amely körülötte, a magyar irodalomban történt! Mily hálásan bólogatott az aggságtól könnyes szemével, amikor egy jó írásról, sikerült ötletéről, jóízű rajzról volt szó! Hogy megbecsülte a szellemet, a legapróbb játékában is, a tudást, a látszólag legjelentéktelenebb megnyilvánulásában is, hogy kacagott, hogy érzett, hogy örült, hogy biztatott! — istenem, ki tudná számon tartani a leveleknek és a szerkesztői üzeneteknek azt a garmadáját, amelylyel Ágai Adolf kezdő, csetlő-botló írókat atyai jóssággal

nevelt, oktatótt, vezérelt. Hogy az emberről kell örökre elbucsuznunk, hogy ezt a drága, finom, nőiesen figyelmes, férfiasan szeretni tudó férfit veszítettük el: ez üti gyászoló szívünkön a legmélyebb sebet.

Molnár Jenő